

Diumenge 15 (A) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 13,1-23): En aquell dia, sortint Jesús de la casa, s'assegué a la vora de la mar, i s'aplegaren amb ell grans multituds, de manera que pujà a una barca, per tal d'asseure-s'hi, i tota la gent s'estava dreta a la vora de la mar.

I els parlà de moltes coses en paràboles, dient: «Heus aquí que sortí el sembrador a sembrar. I mentre ell sembrava, [uns grans] caigueren arran del camí, i vingueren els ocells i se'ls menjaren. Altres caigueren en pedregar, on no tenien gaire terra, i de seguida germinaren perquè no tenien gruix de terra. I havent sortit el sol, es van cremar i, perquè no tenien arrels, s'assecaren. Uns altres caigueren entre espines, i cresqueren les espines i els ofegaren. Uns altres caigueren en terra bona, i donaren fruit, un de cent, un altre de seixanta, un altre de trenta. El qui tingui orelles, que escolti».

I acostant-se els deixebles, li digueren: «Per què els parles en paràboles?». Ell, responent, els diu: «Perquè a vosaltres us ha estat donat de conèixer els misteris del regne dels cels, però a ells no els ha estat donat. Perquè, al qui té, se li donarà i abundarà; però al qui no té, fins i tot allò que té li serà pres. Per això els parlo en paràboles, perquè mirant, no veuen, i sentint-hi, no senten ni entenen. I es compleix amb ells la profecia d'Isaïes, que diu: Amb l'oïda oïreu i no entendreu, i mirant, mirareu, i no hi veureu. Perquè s'ha endurit el cor d'aquest poble, i amb orelles mal dispostes han escoltat. I han aclucat els seus ulls, no sigui cas que amb els ulls hi vegin i amb les orelles hi sentin i amb el cor entenguin i es converteixin i els guareixi.

Però benaurats els vostres ulls perquè hi veuen, i les vostres orelles perquè hi senten. En veritat, doncs, us dic: molts profetes i justos

desitjaren veure les coses que veieu i no les veieren, i sentir les coses que sentiü i no les sentiren!

Vosaltres, doncs, escolteu [el sentit de] la paràbola del sembrador. Tot el qui sent la paraula del regne i no entén, ve el Maligne i roba el que ha estat sembrat en el seu cor: aquest és el que ha estat sembrat arran del camí. El que ha estat sembrat en el pedregar, aquest és el qui sent la paraula i de seguida la rep amb goig, però no té en si arrel sinó que és de curta durada; i, vinguda la tribulació o la persecució a causa de la paraula, de seguida s'escandalitza. El que ha estat sembrat entre espines, aquest és el qui escolta la paraula, però les preocupacions del segle i l'engany de les riqueses ofeguen la paraula i queda sense fruit. Però el que és sembrat en terra bona, aquest és el qui escolta la paraula i entén, i dona fruit i en produeix, un cent, un altre seixanta, i un altre trenta».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Heus aquí que sortí el sembrador a sembrar»

P. Jorge LORING SJ
(Cádiz, Espanya)

Avui, considerem la paràbola del sembrador. Té una força i un encís especials perquè és paraula del propi Senyor Jesús.

El missatge és clar: Déu és generós tot sembrant, però la concreció dels fruits de la seva sembra depenen també —i alhora— de la nostra lliure correspondència. Que el fruit depengui de la terra on cau és quelcom que l'experiència de tots els dies ens ho confirma. Per exemple, entre els alumnes d'un mateix col·legi i d'una mateixa classe, uns acaben amb vocació religiosa i d'altres ateus. Han escoltat el mateix, però la

llavor va caure en terra distinta.

La terra bona és el nostre cor. En part és cosa de la naturalesa; però sobretot depèn de la nostra voluntat. Hi ha persones que prefereixen gaudir abans que ésser millors. En elles succeeix allò mateix de la paràbola: la mala herba (és a dir, les preocupacions d'aquest món i la seducció de les riqueses) «ofeguen la paraula i queda sense fruit» (Mt 13,22).

Però els qui, en canvi, valoren l'ésser, acollen amb amor la llavor de Déu i la fan fructificar. Tot i que per a fer-ho han de mortificar-se. Ja ho digué el Crist: «si el gra de blat, caient en terra, no mor, es queda ell sol; però si mor, porta molt de fruit» (Jn 12,24). També ens advertí el Senyor que el camí de la salvació és estret i va de pujada (cf. Mt 7,14): allò que val molt, també costa molt. Res de vàlua s'assoleix sense esforç.

El qui es deixa portar pels seus gustos tindrà el cor com una selva salvatge. Ben al contrari, els arbres fruiters que són esporgats donen millor fruit. Així, les persones santes no han tingut una vida fàcil, però han estat models per a la humanitat. «No tots estem cridats al martiri, certament, però sí a atènyer la perfecció cristiana. Però la virtut exigeix una força que (...) demana tanmateix una obra llarga i molt diligent, i que no hem d'interrompre mai, fins a morir. De manera que això pot ser anomenat com un martiri lent i continuat» (Pius XII).

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «Cal recordar-se de Déu amb més freqüència de la que hom respira» (Sant Gregori de Nazianz)
- «La llavor es troba sovint amb l'aridesa del nostre cor, i fins i tot quan és acollida corre el risc de romandre estèril. Amb el do de fortalesa l'Esperit Sant allibera el terreny del nostre cor»
(Francesc)
- «El Decàleg, el Sermó de la Muntanya i la catequesi apostòlica ens descriuen els camins que porten al Regne del cel. Ens hi anem introduint de mica en mica amb els actes de cada dia,

sostinguts per la gràcia de l'Esperit Sant. Fecundats per la Paraula del Crist, lentament anem donant fruit en l'Església a glòria de» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.724)